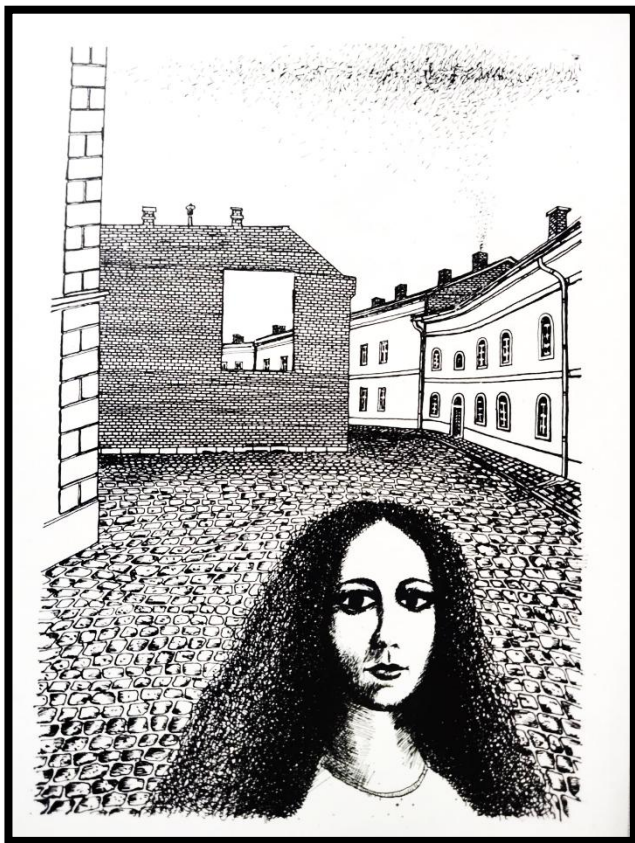

„Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy.“

2 Petr 1, 3.

*JINDŘICH OLEŠ
ilustrační kresba*

Duben 2025

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly – Boží láska a spravedlnost

- 5.4. – Můžeme porozumět prorocství?
- 12.4. – Kniha Genesis jako klíč chápání prorocství
- 19.4. – Obrazy z manželství jako symboly
- 26.4. – Národy 1

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
5.4.	Vsetín – Oldřich Svoboda	
12.4.	Chárová Ivana	Dona Hynek
19.4.	Petrovičová Anna	Pimek Pavel
26.4.	Mroček Bohumil	Kloda Jiří

Blahopřání k narozeninám

- 2.4. – Jan Bureš
- 9.4. – Svatava Balážová

ADRA Klub zdraví informuje

3.dubna 2025 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda
Ing.Jaromír Vykoukal „**Válka v pásmu Gazy**“

17.dubna 2025 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda Jaroslava
Šlosárka „**Dva roky občanem Kanady – co mně překvapilo a zaujalo**“

Tento měsíc se modlíme za:

- Uzdravení nemocných členů sboru i našich rodin
- Vztahy ve sboru
- Evangelizační akce sboru

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2025

Dar pro sbor 50,- Kč

Dar pro misii 50,- Kč

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

AKCE V DUBNU

5.dubna – společná bohoslužba ve Vsetíně – Oldřich Svoboda

6.dubna – bohoslužba Hooligans Church

13.dubna – Ekušpacír č.2 – Mořkov - Zubří

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc březen

9 Vesmírný spor

Mnozí křesťané myšlenku velkého sporu odmítají. Proč je ale v „dobrém světě“ zlo? Neměl by se plevel okamžitě vytrhat? Pokud ne, máme ignorovat zlo? Vesmírný spor začal v nebi a pokračuje na zemi. Had obvinil Boha ze lži, ačkoli lhal on sám. Dábel Boha obviňuje, že není dobrý a milující. Taková tvrzení nelze porazit mocí a násilím. K vyřešení sporu je zapotřebí čas a při jednání uplatnit spravedlnost a pravdu. Zlo je vetřelec, jehož existenci nelze zdůvodnit. Je tajemné a nelogické; omlouvat ho, znamená hájit zlo.

10 „Pravidla hry“

Obě strany vesmírného konfliktu mají určitá omezení. V pozemských sporech nejednají nebeské bytosti a démonské síly zcela neomezeně. Drak (satan) stojí v pozadí pozemských království. Šelma využívá jeho moc, aby si přisvojila uctívání, které patří Bohu. Bůh, ačkoli má absolutní moc, dočasně dovolil, aby měl Satan určitý vliv. Modlitba otevírá cestu pro Boží jednání. Člověk může úspěšně odolávat duchovnímu nepříteli, pokud v něm přebývá Kristus, usměrňuje jeho touhy a dává mu sílu. Satanovu moc může omezit jen Bůh.

11 „Co jsem měl ještě udělat?“

Zlo přivádí některé lidi k odmítání Boha. Dábel svádí celý svět, pomlouvá a obviňuje Boha. Ježíš svět zachraňuje a ospravedlňuje. První fáze záchrany proběhla na kříži. Ve druhé fázi bude satan zničen. Měl Bůh udělat víc, aby zabránil zlu? Proč se na vinici rodí místo dobrých hroznů „pláňata“? Charakter majitele je čistý, což se ale nedá říct o vinařích. Až budou otevřeny „knihy“, uvidíme důkaz Boží dokonalé spravedlnosti. „Všechno, co nás v Boží prozřetelnosti mátko, nám bude vyjasněno.“

12 Dvě největší přikázání: Láska a spravedlnost

Nezavírejme oči nad nespravedlností kolem nás. Světské věci dokážou navzdory své malichernosti a pomíjivosti člověka zcela pohltnout. Nemůžeme zachovávat přikázání, pokud nemilujeme Boha a pokud nemilujeme druhé. „Podle toho všichni poznají, že jsme jeho učedníci“. Boží slovo zdůrazňuje, že máme pomáhat a sloužit lidem v nouzi, žijícím kolem nás. Falešná náboženství vedou své stoupence k tomu, že přehlížejí potřeby, utrpení a práva lidí kolem sebe. Evangelium staví člověka velmi vysoko. Má na paměti, že byl vykoupen Kristem, a proto učí citlivému přístupu ke všem potřebným a trpícím.

13 Láska je naplněním zákona

Láska (milost) a spravedlnost (zákon) bývají vnímány jako protiklady. Boží „Zákon lásky“ je zákonem o ospravedlňování hříšníka. Jeho hlavní zásadou je udělování milosti. Ve významu termínů „Zákon“ a „Příkázání“ existuje významný rozdíl. Kdosi přirovnal Boží zákon lásky ke vztahu dávání. Aby bylo možné dávat, musí být z čeho brát. Ze zdroje k příjemcům. Dává Bůh a my máme být potrubím, kterým láska proudí.

Desatero definuje základní body Boží vůle. Dodržováním zákona nemůžeme zachránit sami sebe. Udělením milosti nás ale může zachránit Bůh.

Ján Petrovič

Jana Jančová

Životopis

Narodila jsem se 3.června 1938 jako první z 8 dětí v Huslenkách. Moje maminka patřila k rodině, která se živila zemědělstvím. Babička zemřela, když bylo mamince 14 let. Ta se potom sama starala o otce, který bojoval v 1. světové válce v Itálii, také o bratra, i nemocnou mladší sestru. Maminčin otec žil s námi ještě dlouho v Huslenkách. Maminka koupila domek o 3 místnostech, ale obývali jsme jen jednu. Druhé 2 místnosti obývaly další 2 rodiny s početnými dětmi.

V 6 letech v roce 1944 jsem nastoupila do školy v Hovězí. Jezdila jsem vlakem jednu zastávku. Jízdné jsem měla levné, protože tatínek pracoval u železniční dráhy. S ním jsme se něco nacestovali. On i maminka měli sestry na Jižní Moravě, tak jsme za nimi jezdili.

Škola byla brzy obsazena Němci. Museli jsme se učit v jiných místech, každá třída jinde. My jsme 1.třídou trávili v hospodě U Honů jeden den v týdnu, ve čtvrtek. Vždy jsme dostali předepsané listy, které jsme doma dopisovali. Hned v 1.třídě jsme se učili němčinu.

Základní školu jsem končila 4. měšťankou se závěrečnými zkouškami, písemné a ústní, stejně jako dnes maturitní zkoušky. Nastoupila jsem na Pedagogickou školu v Holešově. Škola byla převážně dívčí, byli tam asi jen 3 chlapci. Maturovala jsem v roce 1957. V tu dobu zemřel můj dědeček ve věku 86 let. Ani mi to neoznamovali, aby mně nerozptylovali od učení.

Praxi jsem prováděla ve Slavkově se spolužačkou, která tam žila. Učily jsme děti a místní učitelé nás pozorovali a hodnotili. Také jsme pobývali v dětském domově ve Zlíně. Seznamovaly jsme se s jednotlivými pracovišti a uvažovaly, co si vybereme.

První moje působiště mi Školský odbor určil Hošťálkovou. Jela jsem se tam podívat. Škola o mně ale nic nevěděla. Doma jsem našla další umístěnku – Růžďka. A tady o mně věděli.

Jezdila jsem vlakem na Bystřičku a pak pěšky do Růžďky asi 5km.

Kromě školní budovy byly třídy na poště a další třída byla u evangelického kostela ve farním domku. Tady jsem se střídala se 4. třídou, kterou učila Jarka Adámková, manželka evangelického faráře Jana Zátorského. Pocházel z Hrubé Lhoty. Střídání dvou tříd mi vyhovovalo. Ráno učila Jarka a já jsem seděla vzadu v učebně a pozorovala ji při vedení třídy. Hodně jsem tím získala.

V Růžďce byl jeden mladý svobodný učitel, Honza Janča, který učil tělesnou výchovu, fyziku a ruštinu. Vedl také cvičení chlapců a

mužů na Spartakiádu. To potkalo i mně. Cvičila jsem dorostenky a ženy s kruhy. Ve vesnici se cvičily i divadelní hry, a nacvičoval je právě Honza Janča.

V Růžďce jsem působila 3 roky. Po roce jsme se s Honzou vzali, a začali stavět domek ve Vidči u jeho rodičů. Ti navozili k domu hlínu a začali tvořit cihly. Pak jsme vyráběli škvárové kostky. Připravovalo se i dřevo na vazbu. Žádné lešení nebylo. Během stavby jsme se bydleli u jeho rodičů v podkrovní světnici.

Naším novým působištěm byla Valašská Bystřice. Do školy přicházeli žáci z celého okolí, z Malé Bystřice, ze Santova, z Pasek. Ve Valašské Bystřici jsem působila od r.1960 do r.1973. V roce 1961 se nám narodila dvojčata Alena a Hana. Křtil je pan farář Zátorský. V roce 1964 se nám narodil chlapec Jaromír. Přála jsem si zase dvojčata, ale nevyšlo to.

Domek byl postaven a mohli jsme se od manželových rodičů přestěhovat do svého.

Babička – moje tchýně – ztratila svého muže ve 27 letech. Později se provdala za Josefa Baroše, který chodil k adventistům. Zvali adventisty i k sobě domů. Pobývala tady v letní dobu Anna Gomolová, docházela k ní i Ludmila Škrlová, maminka Mirka Škrly. Také bratr Svrček ze Vsetína se svou rodinou. Později přišel i bratr Blahoušek Balcar s Jindřichem Kimlerem. Babička nás vždy zvala

k ní, když přišli její známí z tohoto společenství. Já jsem šla, chtěla jsem poznávat Písmo, ale Honza moji touhu nesdílel.

Často jsem s tchýní pracovala při různých pracích na zahrádce nebo na poli či louce. Tak jsem jí vracela čas, který ona a její druhý manžel věnovali dětem. Při práci mi babička vyprávěla biblické příběhy, které jsem neznala. Byla jsem dobrou posluchačkou.

V domácnosti babičky se objevoval i evangelický farář z Hrubé Lhoty Ježík. Babička brávala naše děti na evangelické dětské akce. Mně to nevadilo, ale manžel byl členem KSČ, a protože ho zaměstnavatel sledoval, tak jak to bylo v tehdejší době běžné, nebyl tomu nakloněn.

Když úřady tlačily na věřící učitele, odešli jsme oba ze školství. Začala jsem pracovat v místním JZD v přidružené výrobě – dřevovýroba. Dělal se tam násady do rýčů, lopat, motyk a kladívek. Manžel si našel práci v Loaně v Rožnově.

Tehdy jsem vstoupila do církve Adventistů sedmého dne, a ne do evangelické, jak si přála manželova maminka. Životní cesta s Kristem přináší někdy rozdělení v rodinách. Pro nepochopení a napětí jsem přijala nabízený rozchod a požádala v JZD o byt na Bystřičce. Bylo to v roce 1975. Bydleli jsme na Bystřičce do roku 2000. Potom dcera Hana koupila domek asi ½ km od paneláku. Trochu jsme ho

„poléčily“. Velmi nám vyhovuje. Kolem domu je zahrada a nad zahradou je les, kam chodíme na houby. A tady bydlíme spokojeně už 20 let.

Jana Jančová

V pátek 14.března roku 2025 se konal v nedaleké obci Velká Lhota, dříve Hrubá Lhota, pohřeb naší sestry Jany Jančové. Malý dřevěný kostelík patřící Českobratrské církvi evangelické byl postaven v roce 1783 a kvůli chudobě farníků nebyl nikdy přestavěn. Zůstal tak zachován jako jediný dřevěný kostel s původními rysy tolerančních kostelů v Česku. Známy je i díky tomu, že zde sloužil v 19. století jako farář známý spisovatel Jan Karafiát.

Zde se sešli ve 14 hodin z blízka i z dále všichni, kteří se přišli rozloučit se sestrou Janou. Obřad doprovázel silný déšť, což nebylo velmi příjemné, zvláště při části odehrávající se na hřbitově. Ale my, kteří dokážeme v každé situaci najít pozitiva, můžeme říct, že celé nebe plakalo spolu s námi.

Věc, která mně zaskočila byla ta, že rakev se sestrou musela být podle zvyklostí tamního kostela venku pod ochozem kostela, což jsem zažil poprvé ve svém

životě. Místo rakve byl v dřevěném, bělostí se skvoucím kostelíku, umístěn stojan s fotografií sestry Jany. Tklivé tóny melodií vítaly přicházející pozůstalé a přátele. Dostavili se dokonce žáci, kterým byla Jana před mnohými lety třídní učitelkou. Obřad vedl kazatel našeho sboru Hynek Dona. Jana Jančová byla dlouholetou aktivní a věrnou

členkou našeho společenství. Její životní pouť jsme si připomněli životopisem, který ona sama před 3 lety napsala pro sborový bulletin. V následném kázání vzpomněl kazatel právě její učitelské povolání a samozřejmě promluvil především o naději. Právě díky zprávě o vzkříšení nejsou naše církevní pohřby tak smutné a beznadějně, jako je tomu u lidí, kteří nevěří v Boha a jeho lásku k nám, lidem. Proto se mi více líbí termín loučení, nežli pohřeb.

Slovo bylo doplněno skladbou zahraniou na violoncello, kterou se Dalibor Pimek rozloučil se sestrou Janou nejen za sebe, ale i za nás.

Přáním naší sestry bylo uložení do rodinného hrobu na místním hřbitově, kam jsme ji následně všichni doprovodili. Zde bude podle biblické zprávy čekat na vzkříšení k novému životu.

Jsem rád, že jsem sestru Janu poznal a celých 30 let vídával každou sobotu ve sboru. Byla vždy první, a to i když dojížděla z Růžďky a to buď na kole na nádraží na Bystřičku, v zimě pěšky min. 2 km a potom vlakem do Valašského Meziříčí do sboru. Velmi rád na ni budu vzpomínat.

Petr Chára

Milá Jano,

když jsi mi ve Vitalitě přála k mým sedmdesátinám, bylo Ti přesně tolik, jako je dnes mně. Dostal jsem od Tebe zářivě červenou tašku se sladkým obsahem a nádhernou básničkou tohoto znění:

„Co Ti přeji:

Zlatý klíček, jenž otvírá dětské snění,

pohádkový pantoflíček, vzpomínky i zapomnění.

Závěj sněhu, teplo, něhu, zvonky vánoc z českých básní.

I andělské příslibení, že svět zkrášlí, láskou zkrášlí... (Fr. Kožík)

7.12.2016, Jana J“

Za dva roky, to když Ti bylo krásných osmdesát, jsem Ti to musel nějak oplatit. Pochopitelně, ani zdaleka ne v tak ušlechtilém stylu. Zazpívali jsme Ti rozverný popěvek stručně mapující dráhu Tvého života:

„Ref: Ran-tan-tan-tan, proč to ví Jan-Jan-Jan-Jan-Jančovi

Proč jsou z toho, jo-ho-ho-ho, proč jsou z toho hotoví?

Že Jana, co právě teď vypadá na třicet pět

Dá už tady dohromady rovných osmdesát let

Právě teď, právě teď, rovných osmdesát let

Na Huslenkách nade tratí - Osmatřicátý byl rok

Zničehonic, milí, zlatí - Odehrál se velký šok

Zakroužila bílá vrána - I s uzlíčkem v zobáku

Na něm napsal „dívka Jana“ - Spustila ho k baráku

Ref:

A hned na to Jana malá - Měla stále velký hlad

Kaše jedla, mléko sála - Každý ji měl hrozně rád

Takže brzo milé děcko - Odrostlo i nočníku

Zajímalo se o všecko - Dosáhlo i na kliku

Ref:

No, a potom přišla škola - Ta se Janě líbila
Trumfla tu každého vola - Případně i debila
A proto šla do učení - Má to jistou logiku
Bez velkého podplácení - Zvládla pedagogiku
Ref:

Valašské analfabety - Učila pak psát i číst
Sčítat do dvaceti pěti - Bez bryndáku oběd sníst
Šprtala i násobilku - Dokonce i dělení
Jak držet dláto a pilku - Vařit špenát zelený
Ref:

Všímal si jí převelice - Študovaný elegán
Jednou řekl jí, a sice: - „Já su jistý Janča Jan“
Pokračoval zaujatě: - „Ty jsi pro mne správný dar
Už od školy беру na tě - Uděláme skvělý pár“
Ref:

Pak řekli si: „Když je tady - Kariéra načatá
Ještě když jsme jakž takž mladí - Objednáme dvojčata“
Podle plánu věc se stala - Jak byla navržena
V jeden den se na svět smála - Hana a s ní Alena
Ref:

Pozděj' řekli v slabé chvíli - Chtělo by to ogara
A proto si pořídili - Jarka, čili Bojara
Věnovali dál se škole - Rozdávali pohlavky
Od babičky měli pole - A od státu přídávky
Ref:

Každý, jak uměl, se brchal - Bez velkého trápení
Pak se život zašmodrchal - Co bylo, to už není
Tak to bylo s tetou Janou - Teď má klid a pohodu
Svorně bydlí se svou Hanou - Užívá si důchodu

Ref: /:Ran-tan-tan-tan, už to ví, Jan-Jan-Jan-Jan-Jančovi
Nejsou z toho, jo-ho-ho-ho, nejsou z toho hotoví
Že Jana, co právě teď vypadá na třicet pět
Bude tady dohromady nejméně sto dvacet let
Dvacet let, dvacet let, nejméně sto dvacet let:/ „

Tenkrát, před těmi šesti roky, bychom se vsadili, že nejméně tu devadesátku, spíš rovnou stovku, určitě dáš. Když mi teď dochází, že jsem se s Tebou musel

opravdu nedávno rozloučit, je mi z toho smutno. Procházím sérií dnes už historických fotek, které mě vrací desítky let nazpátek. Ocitám se při tom v době, kdy jsi mi s důvěrou svěřovala své mladičké ratolesti a já se pak s nimi potuloval po valašských i rumunských horách. Vidím Tě na přestavbě sboru, jak šermuješ lopatou, pomáháš přemísťovat železnou traverzu či skáčeš po střeše a asistuješ pokrývačům. Nikdy nezapomenu na místo, kde jsi pak pravidelně sedávala. Víím, že jsi hodně četla a při tom sis, jako správná paní učitelka, dělala výpisky. Jestli mě něco dokonale šokovalo, pak to bylo Tvé vyznání, že jsi něco obšlehla i z nějakého mého pokusu o cestopis. Nikdy bych neřekl, že by se tam vyskytovalo cokoliv moudrého.

Přestože ses, Jano dožila požehnaného věku, Tvůj odchod mě hluboce zasáhl. Z původní mozaiky meziříčského společenství mi vypadl jeden z posledních významných kamínků. Jakkoli o svém vlastním doběhu mluvím s humorem, nutí mě to se nad touto nezvratnou skutečností seriózně zamýšlet. Memento mori, pamatuj na smrt, bude teď v mém nitru rezonovat stále silněji. A pokud bych si měl v té souvislosti něco přát, pak aby ona rezonance nepostrádala živou víru, hlubokou lásku a nehasnoucí naději. Naději na setkání s Tebou na břehu křišťálově čisté řeky věčného života...

Tvůj Franta Tomanec, postavením publikán

Moje tichá vzpomínka na moji sestru v Panu Ježíši Janu Jančovou
Byli jsme s manželem svědky, s jakou vírou přijímala do svého života
Nebeského Otce.

Byla to žena statečná a milující maminka svým třem dětem.
Příkladně vždy pomáhala při každé sborové akci a proto i při budování
modlitebny nešetřila svými silami, časem i moudrými radami. Za chvíle prožité
v její přítomnosti děkuji.

Alena Balcarová

Jana Jančová byla má sestra, která za mnou celých 20 let seděla ve sboru. V
mých vzpomínkách zůstane jako rozvážná žena, která ráda čte s tužkou nebo
perem v ruce a dělá si poznámky o tom, co se nového a zajímavého z knih
dověděla. (Ten zvyk si asi odnesla ze školy, ve které se učila a později učila i
jiné.) Když jsme někam jeli autem, tak hned jak nastoupila, spustila stavidla své
výmluvnosti a zastavila je až v cíli cesty. Možná nás tak trochu zase učila. A šlo
jí to moc dobře, uměla mluvit zajímavě a s důrazem na správném místě! :-)
Moc ráda chodila na houby - a taky je ráda konzumovala. A jestli někdo chtěl
vědět, jak má vypadat pěkně udržovaná zahrádka, tak se mohl podívat na tu, o
kterou se Jana starala. A při tom dívání dostal hned odborný výklad, co která
rostlina potřebuje a co jí naopak škodí.

Teď už jsem ji moc dlouho neviděla, ale slyšela jsem, že ji nemoc hodně
potrápila. Možná jsem i ráda, že ji mám ve vzpomínkách zdravou, vitální a
plnou zájmu. Těším se, že spolu zase jednou budeme sedět u našeho
Vykupitele a pozorně se zájmem poslouchat to, o čem nás bude učit.

Jarka Pražanová

Vzpomínka na tetu Jančovou

Paní učitelka velice dobře vychovala všechny své tři děti. Vždycky na mně
působila vyrovnaným a klidným dojmem. Když měla někdy příběh pro děti
(pokud ještě děti ve sbore byly) vždycky byl příběh velice výstižný a poučný.
Měla jsem tetu Jančovou moc ráda ❤️. Celé rodině vyjadřuji upřímnou
soustrast. Je pro ně povzbuzením, že se s maminkou setkají na nové zemi, kde
už nebude žádná smrt, ani bolest a pláč. Tam už se všichni budou radovat v
blízkosti Pana Ježíše.

Dana Klečková

Vzpomínka na sestru J. Jančovou

S paní učitelkou J. Jančovou jsem se poprvé potkal někdy kolem roku 1967. V té době učila asi pět let na základní škole ve Valašské Bystřici. Denně dojížděla do této školy z Vídečských pasek, kde bydlela v rodinném domku se svým manželem Janem a svými dětmi Hankou, Alenkou a nejmladším synem Jarkem autem, starou Tatrovkou. Do této školy jsem denně docházel i já. Když jsme jako třída končili pátý ročník, zajímali jsme se, kdo bude na druhém stupni ZŠ naším třídním učitelem. Doslechli jsme se, že v úvahu připadá už zmíněná p. učitelka J. Jančová. Dozvěděli jsme se, že to je přísná, ale příjemná paní učitelka.

Po prázdninách jsme byli zvědaví, jestli tomu tak bude. A skutečně, naši novou třídní učitelkou byla paní Jana Jančová. Naše nadšení bylo veliké, protože tato učitelka patřila na škole k těm nejoblíbenějším. Dnes bych si troufal tvrdit, že byla jednoznačně nejoblíbenější.

Poté se naše cesty na nějaký čas rozdělily. Paní učitelka nadále vyučovala na téže základní škole a já odešel vstříc dalšímu vzdělávání. Znovu jsme se začali potkávat asi po patnácti letech. Prožil jsem období, kdy jsem byl osloven Božím Duchem a začal jsem navštěvovat CASD ve Val. Meziříčí. Moje překvapení bylo veliké, když jsem v tomto společenství potkal naši oblíbenou paní učitelku. Téměř každý týden jsme se potkávali asi 36 let a já, coby učitel sobotní školy měl ve své třídě svou bývalou třídní učitelku ze základní školy. Svým životem a svým jednáním byla příkladem nám mladším a víra v Boha, kterému uvěřila, byla patrná z jejího každodenního jednání. Byla to skutečně paní učitelka s velkým U. Čest její památce.

Miloš Mroček

Na Janu Jančovou si zachovám vzpomínku plnou úcty a obdivu. Jsem postižena dochvilností. Raději jsem všude o půl hodiny dříve, než později. Kdykoliv jsem dorazila do modlitebny, už tam seděla nebo současně se mnou přicházela sestra Jana. Sedla si na své místečko a pokud si nepročítala úkol, povídaly jsme si spolu. Ráda mluvila o svých vnučích, hlavně o dvojčatech v její rodině. Ráda se pochlubila fotkami svých milých. Obdivovala jsem, jak dobře si i přes svůj vyšší věk všechno pamatuje a jaký má přehled. Když měla slovíčko pro děti, nejen ti malí, ale i starší velmi pozorně poslouchali její kultivovaný projev.

Znám ji ze starých zažloutlých fotek z doby budování sboru a je zřejmé, že se spolupodílela na stavbě více než aktivně. V plavkách nebo montérkách, s lopatou či kolečky, všechny síly věnovala stavbě nové modlitebny. Velice si jí vážím za pečlivou práci kronikáře. Když otáčím listy sborové kroniky a čtu zápisy psané jejím drobným úhledným písmem, přenáší mně to do dob dávno minulých, kdy jsem ve sboru ještě nebyla. Díky Janě mohu nahlédnout do života sboru a pocítit úžasnou atmosféru, která ve sboru vládla. Neznám nikoho, kdo by jí snad mohl něco vytknout. Vždy usměvavá, mírná, trpělivě vysvětlující, živě povídající. Takovou si ji budu navždy pamatovat.

Iva Chárová

Vzpomínka na Kateřinice

Tam jsem vlastně bydlela od mého narození do tří let. Pak jsme se jako rodina odstěhovali do Mezříče, ale jezdila jsem tam na každé prázdniny. Tudíž si vybavuji i sbor a lidičky v něm. Jako doma jsem bývala i u Tomanců. Barunku a Adélku jsem vozívala v kočárku. Vždycky, když jsem přijela do Kateřiníc autobusem a šla jsem do toho velkého kopce, cítila jsem takové zvláštní chvění okolo žaludku. Ano, tady jsem "doma", tady patřím, tady mám rodinu. Měla jsem moc ráda tetu Lidku i strýce Jana. Ve sbore jsem kolikrát přednášela básničky. Dokonce jsme s mamkou přijely i na rozloučení se Šlosárkovými. Sbor byl tehdy plný. A bratr Šlosárek byl úžasný! To byl opravdu křesťan praktikující křesťanství. Kdybych tak mohla vrátit čas a být tam znovu i s těmi, kteří srdcem patřili do sboru..... Ale ti většinou už čekají na slavné vzkříšení. Druhé kolo se bude konat právě tam - v nebi. Dokonce jsem asi před pěti lety v Kateřinicích byla jednou autem s mojí kamarádkou Aničkou, ale to bylo v týdnu, a jednou s Alenkou Jiříčkovou (Poslušnou), ale sbor byl zavřený a na dveřích napsáno, že pobožnost je ve Vsetíně. Spočítaly jsme si čas, za jak dlouho bychom na Vsetín dojeli a usoudili jsme, že říct dobrý den a na shledanou, by bylo příliš málo. Já jsem skončila s Karlíkem u paní Adámkové, která byla kdysi se mnou v Čeladné a Alča jela s klukama k taťkovi. Doufám, že příště už to vyjde, moc ráda bych se s lidičkama ze sboru setkala a zavzpomínala s nimi na staré dobré časy.....

Dana Klečková

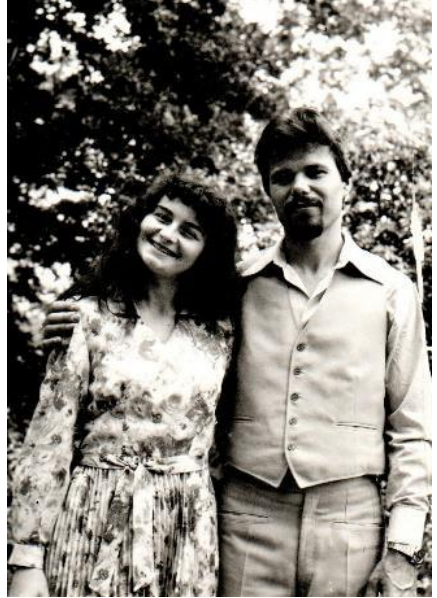
Jaromír Ešler jak ho (možná) neznáte - pokračování

Vzpomínka na Mirka Ešlera

Pamatuju si ho od školky na Nádražní ulici. Byl tak trošku "při těle" a děcka se mu posmívaly a pokřikovaly na něho Hašlerka. Mně se posmívaly, že jsem prcek. Já jsem se snažila ho vždycky zastávat, a tak jsme tenkrát byli jako kamarádi. Pak byla dost dlouhá časová pauza, až se objevil ve sbore jako mladý krásný fešák. Mám na Mirka pěkné vzpomínky. Tak Mirku ať ti Pán žehná a někdy si na Facebooku napíšeme co ty na to?

Dana Klečková

Mirka Ešlera jsem poprvé spatřil krátce po sametové revoluci - teď již v našem sboru. Já jsem tu jezdíval za svoji tehdejší rodinou, která se sem přistěhovala o půl roku dříve nežli já a tak jsme se pravidelně jednou měsíčně v sobotu vídávali. Mirek byl tehdy výraznou osobností Valašsko meziříčského sboru, vždy k obleku (za to měl hned u mě plusové body), mluvil docela rozumně (oproti jiným členům i nečlenům) a také jeho manželka pocházela z Čech, a to z Plzně. Také věkově jsme k sobě měli blízko a tak se po dalším půl roce stalo, že byl naším svědkem na mojí druhé svatbě, které se konala ve stejný den a stejný měsíc jako ta první, ale již v Zašové na Místním úřadu. Jako svatební dar jsme od nich určitě dostali nějaké sklo, protože Mirek, jakožto správný gastronom, měl velké výhrady k našim plastovým miskám, které jsme tenkrát v domácnosti běžně používali. Dnes už přesně nevím komu svědčil, ale to je již stejně jedno.

Také naši tři pejsci, které jsme tenkrát chovali, by na něj určitě v dobrém vzpomínali, protože, dnes to již můžu říct, byl vedoucím stravování v Tesle a tak každý pátek měl pro ně připraveny zbytky jídla od obědů a to bylo pro naše miláčky dobré zpestření stávajícího jídelníčku. Tenkrát to ještě s granulemi nebylo tak vážné jako dnes a psi jídávali s námi tzv. u jednoho stolu.

Samozřejmě byly společné výlety, Ešlerovi měli také syna a dceru a to o něco mladší nežli my, také jsme se navštěvovali doma a společně ochutnávali připravovaná jídla.

Stejně jako u mě, tak i u Mirka vše asi neprobíhalo tak jak jsme si to představovali, a tak se po nějakém čase ztratil a delší dobu jsme neměli žádný kontakt. Několikrát jsme se sice potkali, ale to bylo všechno. Dozvěděl jsem se, že se znovu oženil, já se také ještě jednou a už naposledy oženil a teď se zase vídáváme tam, kde jsme se vídávali před více jak 35 lety. Jo tak rychle ten čas letí.

Za sebe budu určitě rád, když se takto budeme vídat až do konce života. (nějakého, nebo něčího).

Petr Chára

Chaverut 2025

Festival Chaverut je v plném proudu. Další akcí v pořadí byla beseda s náměstkem ministra zahraničních věcí ČR Eduardem Huliciem na téma *Aktuální situace na Blízkém Východě*, která se uskutečnila v neděli 16.3. Vyjadřoval se nejen k událostem vyvolaným teroristickým útokem Hamásu v říjnu 2023, ale také jejich dopadem na mezinárodní situaci z pohledu České republiky.

Každoročním vzácným hostem festivalu Chaverut teolog Pavel Hošek. Jeho přednáška *Země je plná Slávy – příroda jako Boží chrám v duchovní tradici chasidských Židů* v neděli 23.3.2025 vyvolala velký zájem. V židovských obcích východní Evropy se v 18. století rozšířilo hnutí duchovní obrody, které nadobro změnilo tvář judaismu. Toto hnutí radikálním způsobem rozvinulo biblické učení o Boží přítomnosti ve stvoření.

Něco málo o sobotě

Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou. Mk. 2,27-28

Nikdo tedy nemá právo odsuzovat vás za to, co jíte nebo pijete nebo kvůli svátkům, kvůli novoluní nebo sobotám. Kol.2,16

Někdo rozlišuje dny, jinému je den jako den. Každý nechť má jistotu svého přesvědčení. Kdo zachovává určité dny, zachovává je Pánu. Řím.14,5-6

Jak vidno, půtky o zachovávání či nezachovávání určitých dnů nejsou mezi Ježíšovými následovníky žádnou novinkou. Táhnou se už od dob Pavlových. Naštěstí nikdy nebyly v centru dění, ale vždycky záležitostí okrajovou. Tím hlavním bylo nové uspořádání věcí na základě ukřižování, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení Ježíše Nazaretského. Doufám, že je tomu tak doposud.

Hned na úvod chci poznamenat, že výše uvedené texty znám a snažím se je respektovat. Tedy, v plném znění a bez jakýchkoli vytáček. Svobodně se však řadím k zanedbatelné křesťanské menšině, která dny rozlišuje a sobotu považuje za Bohem oddělenou sedminu času darovanou člověku k jeho dobru. Stále ještě věřím, že byla hned na počátku požehnána a nikde jsem zatím nenašel zmínku o jejím odžehnání. Pokud tedy na ní dosud vězí Boží požehnání, připadá mi škoda toho nevyužít. Ale hlavně, určitý den zachovávám Pánu. Toto je primární příčina mého přesvědčení. Což ovšem ani zdaleka neznamená, že se na sourozence, pro něž je den jako den, budu dívat přes prsty. Naopak si hluboce vážím jejich, byť odlišných postojů, které také musí mít svá logická opodstatnění.

Jistota mého přesvědčení však ani zdaleka nevisí jen tak ve vzduchu. Je podepřena nejméně tisícovkou dobrých důvodů. Kniha knih se jimi přímo

hemží. A i kdyby se nehemžila, pak nemohu popřít celou řadu osobních prožitků. Když se ohlížím za svým životem, potom dobrých devadesát procent událostí, které se dají nazvat zázraky, je spojeno právě se sobotou. Pro později narozené dodávám, že v době mého dětství a mládí byl zmíněný den dnem pracovním. Což znamenalo komplikace ve škole, v práci a úplně nejvíc na vojně. Těm, kteří to nezažili, doporučuji si představit, že jeden den v týdnu chybíte ve školní lavici, na pracovišti nebo ve službě. Navíc v době reálného socialismu, kdy bylo jakékoliv náboženství nepřitelem číslo jedna. I teď se mi to zdá nepředstavitelné. Adventisté to řešili všelijak. Drtivá většina z nich si volnou sobotu nějak vybojovala. Bojová linie ovšem vlezla v duchovní oblasti. To bylo modliteb a postů! A také neuvěřitelných zázraků. V mém případě už v první třídě obecné školy. Každý pátek nechal přísný pan ředitel nastoupit třídu na chodbě a mne a moji sestřenic, tedy dva sedmileté adventní prcky přede všemi dusil a nevybíravě ponižoval. A samozřejmě i čím dál více vyhrožoval. Tři měsíce před koncem školního roku však zničehonic zmizel. Byl prý náhle odvolán pro nějaký velice závažný průšvih. Rodiče se později dověděli, že měl v šuplíku svého stolu připravenou žádost o jejich trestní stíhání. Zázrak nebo obyčejná náhoda? Přišel jiný ředitel a navzdory pravidelné sobotní absenci nám učitelé svým způsobem fandili, pokud ne přímo nadržovali. Podobné to bylo i na druhém stupni. Ve třídě jsem byl tentokrát s Petrem Smílkem, který bydlel v Hošťálkové na Damašku. Naše třídní učitelka nám zprvu sice všemožně házela klacky pod nohy, ale k našemu překvapení nás nejvíc podrželi největší třídní grázli. Prohlásili, že stojí za námi a máme ve svém postoji vydržet. Což se stalo a na závěr školní docházky zástupce ředitele před celou třídou prohlásil, že si nás pro naše přesvědčení moc váží. Jak se později ukázalo, měl své kořeny mezi tajnými evangelíky.

Studium na střední či vyšší škole bylo pro děti praktikujících křesťanů předem vyloučené. Tím tuplem pro notorické sobotní absentéry! Dali mi na vybranou. Buď se vyučit horníkem nebo zemědělcem. Jakýmsi zázrakem jsem se nakonec dostal na malíře a natěrače. Dodnes za to nepřestávám Bohu děkovat. Nemusel jsem do hlavy soukat kraviny, které v reálném životě nikdy neupotřebím. Nemusel jsem drtit marx-leninismus a papouškovat vládnoucím komančům. A už od druhého ročníku učení jsem byl finančně samostatný! Nemám sice před jménem, případně za ním, nesrozumitelné zkratky, takže jsem společností vnímán jako občan druhé kategorie, ale to je mi absolutně ukradené. (Vlastně, omyl! Existuje jedna miniaturní výjimka. Mám jednu

„ledvinu magistru“, která už celé čtvrtstoletí odmožuje vysokoškolsky vzdělané tělo mého pražského kamaráda:-):-) Ale ani toto údobí se neobešlo bez boje o jeden volný den. Celé tři měsíce jsem před každou blížící se sobotou v kojetínském učilišti nevysovně trpět a s napětím čekal, jak to zase dopadne. Můj mistr, jinak bývalý malíř kostelů, měl pro mne pochopení a přes zákaz nadřízených soudruhů mě pátek co pátek propouštěl domů. A opět zázrak! Přesun do Vsetína! Valaši byli na rozdíl od Hanáků vstřícnější a volnou sobotu mi bez problémů umožnili. Samozřejmě, za předpokladu, že si ji během týdne napravuji.

Zdáleka největším strašákem byla blížící se vojna. Tmářskou výchovu a sobotní absence jsem měl v papírech pečlivě zaznamenané, a tak mě soudruzi už v předstihu předvolali na Vojenskou správu. Mučili mě tam nejméně dvě hodiny, pokládali krajně nepříjemné otázky a nakonec donutili podepsat lejtstro, že budu poslušným vojínem neporazitelné Varšavské smlouvy. Což mě docela žralo a netušil jsem, jak se z toho během blížících se dvou let v kamizolce zelené vykroutím. Pár mých kamarádů totiž místo zrady svědomí zvolilo vězení. Protože však ani zdaleka nepatřím mezi takové hrdiny, Pán, pro něhož jsem chtěl i na vojně zachovat v týdnu jeden volný den, se do věci sám vložil, a jakkoli to bylo nepředstavitelné, ostří hoši, kteří mě před časem málem udusili, mi nabídli tak zvanou Náhradní vojenskou službu v délce trvání pouhých pěti měsíců.

Nebýt té
zpropadené
soboty a věci
s ní
souvisejících,
tak jsem
někde s
odporným
kvěrem
šaškoval celé

dva roky. Samozřejmě se i během onoho necelého půl roku vojny odehrála celá řada dramatických událostí a předivných vyslyšení neformálních modliteb. Postupně vyústily do dokonalé zašívárny ve zdravotnické fotokomoře, kde jsem byl pánem svého času a takřka non stop maloval všelijaké upomínky pro mazáky i členy důstojnického sboru. A jakkoliv jsem se drtivě většiny výcviku

vůbec neúčastnil, nakonec obdržel i prestižní vyznamenání „za vzorné plnění povinností bojové a politické přípravy“!

Ale zdaleka to nebylo jen o bitvách vyhraných. Během mé malířské kariéry, kdy už byly soboty volné, došlo i na sem tam nějaký ten kompromis. Uvedu jeden za všechny. Nějakým nedopatřením ze mne někdy v osmdesátých letech udělali nejlepšího pracovníka podniku. Slavnostní předání ocenění, jakož i pěti stovek korun československých se mělo odehrát na konferenci ROH, která měla sobotní datum. Náčelníci věděli, co jsem zač, a tak mě přemlouvali, ať se dostavím. Že tam nemusím makat, jen sedět, jíst a pít a nakonec převzít tu pětistovku. Kontrolka mi sice blikala, přesto jsem zapřel sám sebe a dorazil. A tak jsem seděl, jedl, pil, poslouchal socialistické kázání a nakonec převzal i onen hříšný peníz, který by v současnosti znamenal nejméně desetinásobek. Naneštěstí mé svědomí není ani zdaleka mým kamarádem. Hryzlo mě čím dál tím víc, až mě donutilo onu pětistovku upustit do jakési církevní sbírky. Většina čtenářů si teď tůká na čelo, ale co mi jiného zbývalo? Svědomí je zkrátka prevít! Důležitější je, že jsem sice přišel o čtvrtinu tehdejší měsíční výplaty, ale mé nitro opět zaplavil nenahraditelný božský klid.

Tolik tedy k fenoménu, který je předmětem sporu už necelých dva tisíce let. Naštěstí jen sporem okrajovým. Pokud má ona odkrojená sedmina času dojít všeobecné renesance, Všemohoucí si to bezpochyby ohlídá. Dost možná to zvládne i bez adventistů. Kdo si o sobotě nechal vyprávět katolíky z Komunity blahoslavenství, poslouchal v rámci Chaverutu nadšené prosobotní pojednání evangelikála Jiřího Hoška nebo byl na nedávné přednášce rabína Davida Maxy, mi dá pravděpodobně zapravdu. Napínavě komentované Desatero v doslovném znění, v němž pochopitelně nemohlo chybět čtvrté přikázání, bylo nabitým freskovým sálem meziříčského Kulturního zařízení, kde sedělo či postávalo pětadevadesát procent neadventistů, odměněno dlouhotrvajícím bouřlivým potleskem.

Takže, požehnanou sobotu! A také neděli, pondělí, úterý a celý zbytek pozemského života! Než se sejdeme u skutečného šabatu, o němž píše neznámý autor známé epištoly k Židům: „Tak má Boží lid pravý sobotní odpočinek teprve před sebou.“ Žid,4,9

Franta Tomanec, publikán sedmého dne:-):-:-)

Sobota

Od první chvíle, co jsem si přečetl zadání od Ivy, mi bylo jasné, že se písemně podělím o zkušenosti a svědectví, co pro mě a pro nás s Aničkou znamená sobota, jak jsem ji prožíval v minulosti a jak ji prožíváme až dodnes. Zkušeností mám tolik, že by jich bylo na menší brožurku, ale podělím se jenom o některé z nich.

Již v mládí jsem se začal ve svém okolí setkávat s názorem, že sobota je břemenem, které člověka silně omezuje, a pokud nechci být diskvalifikován v boji o dosažení osobního, společenského a ekonomického prospěchu, neměl bych brát Boží požadavek zapsaný ve čtvrtém přikázání příliš vážně.

Od malička jsem často slýchal text zapsaný u proroka Izaiáše 58,13-14. *Jestliže v den odpočinku upustíš od svých pochůzek, od prosazování svých zálib v můj svatý den, nazveš-li den odpočinku rozkošným, svatý den Hospodinův přeslavným, budeš-li jej slavit tak, že se vzdáš svých cest, že přestaneš hovět svým zálibám a nepovedeš plané řeči, tu nalezneš rozkoš v Hospodinu „a já ti dovolím jezdit po posvátných návrších země a z dědictví tvého otce Jákoba tě budu živit.“*

Moji rodiče byli zásadoví adventisté, a v tomto duchu jsem byl také vychováván. Páteční večer jsme já i moje sestra trávili společně s rodiči při studiu úkolů sobotní školy. Sobotu jsme s úplnou samozřejmostí trávili ve shromáždění. Paní učitelce Čechové (1.třída) a Puškášové (2) moje neúčast na vyučování nevadila. Nevadila by ani paní učitelce Megové (3), kdybych navštěvoval stejnou školu na periferii Bratislavy. Přestěhovali jsme se a soudružka ředitelka Gužíková s velkou nelibostí dovolila soudružce učitelce Megové, aby nade mnou podržela svá ochranná křídla. Ve čtvrté, páté a dalších třídách jsem už na nové škole neměl svého anděla strážného a věrnost Božímu zákonu mě stála dvojky a trojky z chování za příliš velký počet neomluvených hodin ve školní docházce. Přes neúčast na sobotním vyučování jsem měl v pondělí vzorně vypracované všechny domácí úkoly. Vděčil jsem za to svému spolužáku a KAMARÁDU Vladovi Laudisovi. Byť pro něj bylo riskantní přátelit se se mnou, v neděli mi odevzdal všechna zadání, které bylo potřebné do pondělí udělat.

Od deváté třídy jsem se zúčastňoval všech přírodovědných olympiád. Vyřešit všechny složité příklady „domácího“ kola, které široce přesahovaly rámec učiva obsaženého ve školních osnovách, vyžadovalo docela hodně času. Moji konkurenti měli zdánlivě obrovskou výhodu. Dvojnásobek času na

vyřešení problémů. Jeden den v týdnu (sobotu) navíc. Již v této době jsem vnímal skutečnost, že den odpočinku mi nikdy nechyběl při plnění svých povinností. K řešení problémů jsem se vracel odpočatý a s jasnou myslí. Asi jako mládenci na královském dvoře. Stejnou zkušenost jsem později při studii na střední či vysoké škole zažil mnohokrát.

Objektivně musím přiznat, že v době středoškolských studií jsem i já vedl vnitřní zápas, zda mám zůstat věřícím nebo se své víry vzdát. Problémem nebyla víra v Boha, nebo pochybnosti vyvolané komunistickým světonázorem, ale lákavá vidina „bezproblémového“ života. I v mém životě se vyskytly chvíle, kdy jsem si vyzkoušel strávit sobotu na místě, kde scházela Boží přítomnost. Necítil jsem se tam dobře a celou dobu jsem si uvědomoval, že mé místo mělo být v sobotním shromáždění. Právě proto jsem na rozdíl od svých starších sourozenců nikdy nepřestal navštěvovat sobotní bohoslužby. Nejen ty dopolední, ale také odpolední a nácvik sborového zpěvu v pátek večer.

Zvláštní dilema jsem řešil během studia na vysoké škole. Moje teta mi zprostředkovala velmi lukrativní roznáškovou službu novin a časopisů. Pro vaši představu, pětihodinový „rajón“ jsem jako student zvládl roznést za hodinu, čímž moje hodinová mzda 5,50 Kčs vzrostla na 27,50 Kčs. Pokud započítáme inflaci za více než 50 let, tak dnes by to bylo královských 550 Kč/hod a nejen studenti by mi mohli závidět. Jenže noviny bylo potřebné roznést i v sobotu. Soused a spolužák s radostí převzal odpovědnost za sobotní roznášku. Po necelém roce mi to ale docvaklo: Jak můžu svému kamarádovi svědčit o Bohu, a přitom po něm žádat, aby on přestupoval Boží zákon místo mě? A tak jsem se rozhodl lukrativního zaměstnání vzdát.

Opavdu velká zkouška přišla ve čtvrtém ročníku na vysoké škole. V pátek jsem se dozvěděl, že v sobotu se bude nahrazovat výcvik, který měl připadnout na pátek před vánočními svátky. Po výuce jsem se na „buzerplacu“ zařadil na konec fronty spolužáků, kteří nebyli vzorně ostříháni, dovolili si přijít na cvičení v kanadách, které nezrcadlily plukovníkův obličej, nebo jim chyběl knoflík u kabátu. Soudruh podplukovník neměl naprosto žádné pochopení pro mou žádost omluvit moji neúčast na sobotním cvičení, zejména z náboženských důvodů. Cokoliv jiného by omluvil. Hodinu mě na mrazu přesvědčoval, že voják lidově demokratické armády a budoucí poddůstojník nemůže přece věřit v Boha. Pak mu začala být zima a rozhodl se pokračovat vevnitř v teplé kanceláři, kde mu pomáhalo pět dalších důstojníků zviklat mě, abych změnil své rozhodnutí. Udělal ale jednu zásadní chybu. Řekl, že i když si to rozmyslím, navrhne mé vyloučení z vojenské katedry i ze školy. Takže už nebylo co ztratit. Na cvičení jsem v sobotu nešel a čekal, co se bude dít. Asi po třech týdnech se konal velký „proces“. Vojáci mně vyloučili ze své katedry, ale civilní složka univerzity se za mě postavila a ze školy mě nevyloučili. Oficiálně kvůli mému vynikajícímu prospěchu, ale možno proto, že Boží anděl zavřel ústa lvům. Zakázali mi sice ve škole sdílet svoji víru, ale když se chtěl ročníkový učitel o mé víře dozvědět během dvouhodinového rozhovoru něco více, musel jsem mu vyhovět (nebo ne?), i když byl jedním ze soudců v procesu, jsem přesvědčen, že laskavým.

Čekala by mě dvouletá vojenská služba, ale *„země mi přispěla na pomoc, otevřela ústa a pohltila tu řeku, kterou drak vychrlil a ukryla mě“* na sedm a půl roku. Přerušil jsem studium na vysoké škole a čekala mě náhradní vojenská služba a práce v podzemí, na šachtě Důl Doubrava v Orlové, až do dosažení 30-ti let věku. Nová příležitost svědčit o tom, co pro mě znamená sobota a sobotní odpočinek. Třetí týden na šachtě jsem prožil další zkušenost „se sobotou“. Revírník (štajgr) Michal Kseňák, mimochodem můj velký lidský „PŘÍTEL“, mi nabídl volné soboty na celou dobu na šachtě, pokud budu pracovat v jeho „partě“, která chodila výlučně na noční směny. Já jsem začínal v neděli večer a končil v pátek ráno. Tak to trvalo asi pět z osmi let. Všechny soboty zaručeně volné. I když jsem se po nástupu na šachtu smířil s tím, že do důchodu půjdu jako havíř, pokud se dožiji 55 let, Bůh měl se mnou jiné plány a mohl jsem dostudovat poslední ročník vysoké školy a o dva roky později udělat i doktorát z fyziky. To vše při namáhavém zaměstnání v podzemí, bez nároku na studijní volno a s jedním (zdánlivě chybějícím) dnem, který jsem spolu se

svojí rodinou trávil nejen ve společenství spoluvěřících, ale věřím, že taky na místě, kde přebývala Boží přítomnost.

Jednou přišel den, kdy mě země vyvrhla zpět na zem. Až dodatečně jsem si uvědomil, že mi schází vzpomínka na poslední „šichtu“ na šachtě. V srpnu jsme jeli na dovolenou. Když jsme se vrátili, čekala mě výzva, abych nastoupil do nemocnice na operaci ukazováku na levé ruce. Pracovní neschopnost, která měla trvat 6 týdnů se nakonec protáhla do února 1984 a 31.12.1983 jsem se vojákům ztratil z radaru. Od 1.1.1984 už jsem nemohl být odveden. Do vojenské knížky mi zapsali „Voják pracovník v záloze“. Teoreticky mě mohli ještě pozvat na pár cvičení, ale bývalým havířům obvykle dávali vojáci pokoj.

V novém zaměstnání jsem již volné páteční odpolední či noční směny nemusel nikdy řešit. O to silnější je moje touha podělit se s vámi, jak jsme trávili soboty, když jsme se přistěhovali do Rožnova pod Radhoštěm. Z domu jsme pravidelně odcházeli do shromáždění před osmou a vraceli se velmi často až půl hodiny po ukončení soboty. Obvykle jsme navštívili některou rodinu a strávili s nimi sobotní odpoledne. Neumím si představit, že by něco takového bylo v mém životě možné, kdyby sobota pro nás nebyla den „*odpočinku rozkošný, svatý den Hospodinův přeslavný*“.

Zvláštní zkušenosti se týkaly sobot, které jsem měl možnost strávit během služebních cest ve shromáždění věřících, kteří nemluvili řečí, které rozumím (francouzsky nebo španělsky). V těchto shromážděních mi pouze stačilo, že jsem byl v „Božím domě“. Jednu sobotu jsem se obešel i bez sobotní školy a kázání.

Nechci, abyste si vytvořili dojem, že všechno v mém životě, co se týká postoje k sobotě, bylo pouze pozitivní, příkladné a ideální. Byly chvíle, kdy jsem ve shromáždění chyběl, nebo když jsem se tam necítil dobře. Kdo mě zná, tak asi nemá problém vyčist z mé tváře, v jakém rozpoložení se právě nacházím. Pokud takový stav nastane, tak mě to netěší a vím, že se tím připravuji o nebeský pokrm pro lidskou duši.

Dnes, ve svých sedmdesáti letech nelituji, že jsem „vsadil“ na Boží zaslíbení místo na rady svých nevěřících spolužáků nebo učitelů. Na základě svých zkušeností nesu s velikou nelibostí, když slyším z úst spoluvěřících slova, že „sobota nás nespasí“. Sobota pro mě není výjimečná tím, že by mě mohla spasit, ale proto, že se stala mojí součástí, jsem jí naplněn a přináší do mého života radost. Z úvodního textu chci znovu připomenout slovní spojení

„nazveš-li den odpočinku rozkošným“. Takto jsem se v dětství naučil sobotu vnímat a přesně takto ji vnímám až dodnes. Sobota pro mě není břemenem, ale dnem, na který se těším, protože Bůh ji stvořil také pro mě, abych ji prožíval společně s ním.

Ján Petrovič

Tu svobodu nám vydobyl Kristus.
Stůjte proto pevně a nedejte
si na sebe znovu vložit otrocké jho.
Galatským 5:1

Co pro mě znamená SOBOTA?

Je to pro mě provždy platné znamení mezi mnou a Hospodinem. On mě zachránil od jisté smrti, položil za mě život, abych já, pokud přijmu jeho plán záchrany pro člověka, dostanu i dar věčného života. Z vděčnosti za jeho záchranu jsem si zamiloval i jeho přikázání. K nim patří i pamatuj na den Sobotní. Je to památka na Boží Stvoření. Hospodin na závěr stvořitelského týdne oddělil, požehnal a posvětil sedmý den pro společenství s ním a já chci přijmout jeho požehnání, které platí pro tento den. V mládí jsem marně řešil smysl života. Zanedlouho poté jsem poznal Pána Boha, a to, co udělal pro naši záchranu. Následně i díky své mamince jsem poznal učení Církve Adventistů sedmého dne, které se opírá o biblickou Sobotu.

Díky mým rodičům, kteří mě svým životem fantasticky představili Pána Boha, se pro mě Bůh stal vším, i Jeho požehnání pro Sobotní den.

Miloš Mroček

Sobota a já!

Konečně, zase je tu sobota!

Blíží se pátek večer, vlastně sobota. Začíná den odpočinku. A ne ledajakého odpočinku.

Vím, že Bůh to dobře vymyslel. Vždyť člověk by se sedřel. Proto vydal příkaz! Šest dní budeš pracovat a sedmý den v sobotu budeš odpočívat se mnou. Tak jak to Bůh naplánoval po stvoření, platí to i dneska. Dokonce to zakotvil do desatera – pomni na den sobotní, aby ti byl svatý...

Ten řád, ta pravidelnost, v tomto Bohem zaslíbeném dni odpočinku, je až fascinující. I moje tělo už pozná, že je sobota. Celý můj životní rytmus se opakuje od soboty k sobotě.

Požehnání, které z tohoto dne vyplývá je nad míru jasné.

Sobotní odpočívání, oddělené od ostatních dní v týdnu, navíc strávené s dalšími věřícími, mi přináší radost a klid do rušného týdne. Tiché Boží volání k věřícím lidem, které se line celým sobotním dnem, je pro mě opravdovým zážitkem a svátkem zároveň.

Nevím kolik ještě takových sobot prožiji na této zemi, ale vím, že Bůh má pro naši záchranu plán. Místo, kde každý den bude dnem odpočinku u nohou Ježíšových.

Díky za tuto naději, která se promítá už dnes do soboty.

Soňa Mročková

2 Moj. 20 kap. (BIBLE KRALICKÁ)

I mluvil Bůh všechna tato slova,řka: Pamatuj na den, sobotní abys jej světil. Šest dní pracovati budeš a dělati všeliké dílo své, ale den sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj i děvka tvá, hovado tvé i příchozí kterýž jest v branách tvých. Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všechno což v nichž jest a odpočinul dne sedmého, protož požehnal Hospodin dne sobotního a posvětil ho.“

Boží přímá řeč. Žádné jiné přikázání desatera není tak napadáno, jako právě čtvrté - sobota. Diskuze o tom, že desatero přibil Kristus na kříž a nebo že platilo pouze pro Izraelský národ jsou zcela zcestné a nebiblické. To by pak neplatilo ani 6, 7, 8 ani další z přikázání.

SOBOTA však pro mě je naprosto zásadní. Vím, že na tom má svůj podíl i to, že jsem se narodil do věřící rodiny. Ale pozor, nebylo to chození do sboru pouze automaticky nebo ze zvyku. Už od mala jsem se těšil do shromáždění a to i v případě, že jsem byl nemocný. Jednou jsem na to doplatil, protože mě

ředitel podniku, kde jsem se učil a potom i pracoval, viděl ráno zavírat bránu a tak k nám vyslal kontrolu, která mě ale doma nezastihla.

V dětství a dospívání však sobota nebyla jako dnes otázkou 3-4 hodin. Už v pátek jsme chodili na tzv. sejítí mládeže, nebo zkoušky zpěvu, a to až do 21 hodin, kdy odjížděli Nývltovi, kteří se tomu věnovali, domů do Rтынě v Podkrkonoší. Sobota pak byla celá až do 19 hodiny, protože bývalo ještě i odpolední setkání a potom jsme povídali buď ve sboru nebo jsme často v létě a za teplých dní chodili na Bojiště do lesa, které jak mnozí vědí, je asi 10 minut od nového trutnovského sboru. A to ještě nebylo všechno, další setkávání bylo již v neděli ve Rтынi, kde se dopoledne cvičilo na různé besídky a sobotní programy.

Snad jen o dovolené to bývalo jinak, místní sbory jsme moc nevyhledávali pro jazykovou bariéru, a tak jsme často soboty prožívali pouze v přírodě, což má svoje nádherné kouzlo.

Velmi rád na tyto chvíle vzpomínám a je mi docela líto, že se ze sobotního dne stala prakticky jenom návštěva dopoledního shromáždění a ostatní hodiny a chvíle už tak moc s prožíváním zvláštního sobotního dne nemají nic společného. Tvzení, že sobota má 24 hodin a tak vůbec nevadí, když pár hodin věnuji něčemu pracovnímu nebo všednímu co dělám běžně v týdnu, mě vůbec nenaplňuje radostí.

Ale je jiná doba, a tak každý sám a pouze za sebe si musí ujasnit co vlastně po nás Bůh v příkázání žádá. Proto uvedu jenom dvě pro mě zcela zásadní zkušenosti, které jsem již vyprávěl, a tak těm kteří je znají se omlouvám.

První sobotní zkušenost byla v době mého základního studia na škole, kde jsem v sedmé a osmé třídě hrával volejbal. Trénink byl v pořádku v týdnu a zápasy pak buď v sobotu, nebo v neděli. V sobotu jsem se vždycky omluvil a trenér to myslím chápal. Potom ale přišla finálová hra mezi školami a já tam prý nemohl chybět. Došlo to tak daleko, že se v pátek večer objevil u nás doma ředitel mojí základní školy s prosbou, aby mě rodiče pustili. Naši byli vždycky rozumní a do ničeho nás s bráchou nenutili, a tak i v tomto případě to nechali na mě. Mě se ale moc chtělo, dělalo mi velice dobře, že byl o mě takovýto zájem, a tak v následující sobotní den místo do shromáždění jako vždycky jsem již v 8 hodin seděl v tělocvičně převlečen v dresu "Základní škola Jiráskova Trutnov." Utkání trvalo do jedenácté hodiny dopolední a já jsem za celou tuto dobu **nedal ani jeden koš !!!!!!!!!!!** Představte si to !!! To byla panečku zkušenost !!! Za deset minut jsem seděl tam, kde jsem měl celou dobu být a věřte, že takováto osobní zkušenost je na celý život a mám v sobotní otázce zcela jasno.

Druhý se datuje do doby mého učení v oboru strojní zámečnick. Na školu jsem se totiž nedostal, protože na mé složce bylo velkým červeným písmem

zdůrazněno "Strýc v USA" (na vlastní oči jsem jí viděl, protože ležela obráceně na stole přede mnou) a tak jsem školu dodělal později večer při zaměstnání pět let.

Výuční list byl velmi důležitý, ale zkoušky byly pouze v sobotu a jak mi říkával tehdejší ředitel Východočeských dřevařských závodu kde jsem se učil, "přes to nejede vlak". Absolvoval jsem mnoho sezení u

ředitele, který mě domlouval, ať si nekazím život, že ze mě nic jiného než pomocná síla nikdy nebude a myslím si, že to myslel dobře. Já jsem ale nemohl jinak. V pátek odpoledne 15 minut před skončením směny na dílnu přiběhl náš

mistr s oznámením, že se něco stalo (dnes už si nevybavuji co to bylo) a že se zkoušky přesouvají na pondělní dopoledne. Byly jsme tam tehdy dva učni. Zkušenost k nezaplacení.

Jak jsem již psal, jde o osobní zkušenosti a těžko mi je někdo vyvrátí, to bych musel pouze já sám sobě.

A tak vám všem tedy přeji, abyste prožívali sobotu tak, jak si to Pán Bůh přál a pro nás lidi učinil. On ji požehnal a posvětil. ON, ne mi lidé, my můžeme přijímat pouze toto požehnání do našich životů.

Petr Chára

Čím je pro mně sobota

Od mých 10 ti let kdy jsem vůbec začala chodit do sboru, vždycky pro mně byla a je až dodnes sobota úplně jiný den než všechny ostatní. Všechno, co jsem ve sboru viděla, slyšela, bylo to pro mně úžasné a nádherné. A nejen to, věděla jsem, že Bůh dal sobotu jako den odpočinku a že si přeje, abychom se s Ním se svým Stvořitelem a Panem setkávali. Proto všechno, co v sobotu děláme, mělo by to být skutečně k Boží oslavě. V době komunistů, kterým takoví věřící moc nesešli, jsem měla i zajímavé zkušenosti v zaměstnání jak jako věřící, tak i ohledně soboty. Takže se zkusím podělit o jednu pro mně tenkrát největší zkušenost. Když jsem skončila ekonomku, našel mi taťka Kuběna, pocházející z Hošťálkové, moje první zaměstnání s tím, že budu bydlet u babičky a dědy na baráku. Převezl se nábytek a dal do podkrovní světničky, kde jsem přespávala. V Rostexu v Hošťálkové jsem od září pracovala jako účetní kovářny. Paní která mně tam zaučovala, byla manželkou vedoucího na osobním oddělení. Paní Garguláková měla jít do důchodu a já měla dělat místo ní. Když vyšla uzávěrka na kterýkoli jiný den než na sobotu, byli jsme v práci tak dlouho, než bylo všechno hotové. Až jednou. Jednou vyšla uzávěrka na sobotu. Řekla jsem paní Gargulákové že jsem ochotná udělat uzávěrku ale až po západu slunce. Bylo to na podzim, západ byl kolem páté hodiny. Vedoucí kovářny prohlásil že do závodu mně ředitel v sobotu večer nepustí. Stejně mluvili všichni ostatní. Ale já potřebovala svolení ředitele, o kterém bylo všeobecně známo, že je hodně přísný. Paní Garguláková mu radila, ať jdu za ním v pátek hned ráno a že je ochotna, pokud to ředitel povolí, jít do závodu v sobotu po páté hodině a pomoci mi. Celý týden jsem se za to vroucně modlila. Byl čtvrtek. Vidím se jako by to bylo dnes. Umývala jsem v podkrovcu podlahu, klečela na kolenou vedle sebe hadr a vroucně jsem se modlila ať mi ředitel povolí jít v sobotu udělat uzávěrku. V pátek ráno jsem šla s tlukoucím srdcem do ředitelny. Když jsem

přišla před ředitele nejprve jsem mu řekla, že jsem adventistkou sedmého dne a podle Božích přikázání že zachovávám sobotu a že je to pro mně důležité. Pak jsem se ho zeptala, jestli je možné abych se dostala do závodu v sobotu večer a s paní Gargulákovou udělala uzávěrku. Míchal si klidně kávu, pak zvedl hlavu, podíval se na mně a naprosto klidně řekl: A proč by to nebylo možné? Můžete to tak udělat. Uf, to mi spadl kámen ze srdce. Ještě jsme se domlouvali ohledně převzetí klíče na vrátnici. Všichni se tomu strašně divili, jak to, že mi to ředitel povolil. A já děkovala Bohu za vyslyšení modlitby. Ostatně - sestra od pana Garguláka byla také adventistkou a na dílně také pracoval jeden náš bratr z Hošťálkové, ale už si nepamatuju jeho jméno. Takže když si vzpomenu na tyto zkušenosti, kdy jsem si soboty vybojovala nejen v práci, ale i doma, o to víc děkuji Bohu za to, že v sobotu se můžeme scházet, chválit Boha učit se z božích slova naslouchat kázání sdílet se s ostatními. Je to něco, co v jiný den nezažiju. Je to něco, co jako součást božích přikázání je pro mně největší TOP! Bože děkuji ti za tento den, který jsi oddělil požehnal a posvětil už v ráji. Amen 🙏.

Dana Klečková

Co pro mě znamená Sobota

To je den modliteb a setkávání se s těmi, kteří taky potřebují k životu pobožnost. Je to den plný požehnaní, jak zpíváme v krásné písni. Den připomenutí izraelského národa. Těším se na Sobotu a na své sourozence v Kristu Ježíši, jsme Boží rodina tak velký dík našemu pánu Bohu, že se můžeme zastavit a prožít Boží požehnaní a sílu jít dál.

Svatka Balážová

Národní týden manželství 2025

Každoročně se setkávám s dvěma protichůdnými hodnoceními předchozího NTM: **moc se mi líbil** nebo **moc mě nenadchl**. Ohlédněme za tím letošním, ať je příští rok naše hodnocení objektivnější.

Téma „Klíče k duševní pohodě a spokojené rodině“ přineslo řadu inspirativních myšlenek. Především to byla hesla z nadpisů a krátkých příběhů, kterou si část z nás připomenula při čtvrtčním podvečerním modlitebním setkání. Tyto myšlenky již nebudu ve svém příspěvku opakovat. Zaujala mě totiž řada dalších nápadů autora publikace.

Ve světě nesmírné úzkosti, deprese a emocionálního nepokoje nabídky krátké přednášky Boží pokoj a trochu péče o duševní zdraví v našich rodinách soustředěním se na pozitivní emoce vděčnosti, úžasu, radosti, laskavosti, pokoje a naděje. Bible nás vyzývá pečovat o své tělo. Mysl je však také klíčovou součástí našeho života.

Pomyslný klíč je v brožurce rozdělen na pět částí. Biblický verš, úvod, příběh, modlitbu a aktivitu. V tomto ohlednutí bych se rád věnoval právě těm aktivitám.

Myslet pozitivně. To, o čem přemýšlíme,

formuje naše emoce, jednání, vztahy a duchovní život. Inspirací by mohl být vystřižený brouk s obavou na jedné straně a biblický verš, který obavu zažene, na straně druhé. Pro každou obavu jiný brouk. Pomůže také plakát se seznamem pozitivních myšlenek, krabička zaslíbení nebo starý červený knoflík, který se stane rodinným tlačítkem „reset“.

Vděčnost. Když někomu poděkujeme, bude to mít dobrý vliv i na nás samotné. Vyrobme Bohu i lidem děkovné kartičky. Vytvořme si barevný sešitek

vděčnosti, do kterého namalujeme nebo nalepíme obrázky věcí a osob, za které chceme poděkovat. Ve chvílích meditace přemýšlejme o důvodech k vděčnosti.

Úžas je dechberoucí pocit, když vidíme nebo zažíváme výjimečnou věc, scénérii, dílo, vztah. Připravme si zajímavé předměty, abychom je mohli např. při příležitosti díkůvzdání vložit do košíku nebo na podnos úžasu. Úžasné věci a aktivity si můžeme vyfotit, nahrát na video a pak je sdílet.

Radost je pocitem štěstí, který přichází s pocitem pokoje a spokojenosti. Vytvořme si seznam jednoduchých a drobných věcí, které nám v rodině přinášejí radost. Napišme někomu e-mail, SMS, dopis a sdílejme s ním radostnou zprávu. Sdílejme tu nejradostnější vzpomínku na to, co se nám stalo v průběhu dne, týdne, měsíce či roku.

Laskavost způsobí, že náš mozek zaplaví hormon štěstí zvaný oxytocin. Laskavost znamená sdílení Boží lásky. Namalujme si na tvrdý papír červená srdíčka laskavosti. Když uděláme něco laskavého, nenápadně za sebou zanecháme srdíčko laskavosti. Kdo ho najde, „má babu“ a je na něm, aby také on udělal něco laskavého. Přemýšlejme o aktivitách pro každodenní laskavost.

Pokoj. V dnešním rušném světě potřebujeme zpomalit, zastavit se, abychom měli čas přemýšlet o svém životě. V rodině nám k navození atmosféry pokoje může pomoci uklidňující lékárnička s voňavým olejem, heřmánkovým čajem, omalovánkami, biblickými verši apod. Jsou i jiné pomůcky jako svíčka pokoje, bouřková láhev nebo holubice s návodem na zhotovení na www.craftow.com.

Naděje. Od počátku Bůh s lidmi sdílí dobrou zprávu o nadějně budoucnosti. Podělme se s ostatními o tuto naději například pomocí hezkého květináče, s napsaným vzkazem nebo biblickým veršem. Do zeminy s hnojivem zasadme semínka nebo cibulky rychle rostoucí květiny. Celý týden přemýšlejme o tom, co bychom jako rodina mohli udělat, abychom byli požeňáním pro jiné. Z barevného papíru si vystříhněme hvězdičky a na každou napíšeme jednu ze svých nadějí.

Brožurka přinesla obrovské množství nápadů a aktivit, které nám pomůžou k duševní pohodě. A abychom na myšlenky NTM nezapomněli, vytvořme si kalendář aktivit, které nás povedou dál.

Distillations

Written by Nathan Davis Pitchford

5

See the tomatoes?
They came from Julia.
Maria, Mirek's grandmother,
birthed the strain,
carefully selecting seeds

from each year's biggest juiciest
tomato.

Watermelons and juicy musk
melons
were gifts from Mike,
and those big yellow potatoes -
Leon and Danita gave them to me;
they were trying so desperately to
grow down in sunless basement.

Over along the fence
grow columbines
and snow-on-the-mountain
from Lola and Buddy's farm.
My garden was planted before I
even tried
Why do things come my way so
abundantly?
It is the nature of a seed to want
to grow.

5

Vidíte ta rajčata?
Pochází od Julie.
Mária, Mirkova babička,
pečlivě vybírala každý rok semínka
největších a nejšťavnatějších
plodů,
aby uchovala vzácnou odrůdu pro
další generace.

Červené a šťavnaté žluté melouny

mi podaroval Mike,
a ty velké žluté brambory -
mi podarovali Leon a Danita;
zoufale se snažili vyrůst v temném
sklepě.

Podél celého plotu
roste orlíček
a letní sníh
z Loliny a Buddyho farmy.
Moje zahrada byla vysázena ještě
předtím, než jsem se o to pokusil.
Proč mi tak hojně přicházejí věci
do cesty?
Pro semínko je touha růst
přirozená.

It is the nature of a good person is
to give.

All I have to do is open my hands

and they are filled with blessings.

How fortunate I am!

Pro dobrého člověka je dávání
také přirozené.

Vše, co musím udělat, je otevřít
ruce

a naplní se požehnáním.

Jaké to mám jen štěstí!

Překlad Ján Petrovič

Besedy ADRA Klubu zdraví

Beseda **6.března** nás původně měla zavést na stezku svatého Olafa do studené divočiny Norska. Ale na poslední chvíli došlo ke změně a jeli jsme se podívat na perlu orientu, neboli Švýcarsko Blízkého východu, a to do Jordánska.

Jordánsko je dlouhodobě neutrální země, která má se svými sousedy smlouvy o vzájemné spolupráci a neútočení. I během konfliktů v sousedním Izraeli je Jordánsko samostatná a válkou zcela nezasažená nezávislá země. Naším průvodcem byl Jan Těšík, průvodce CK Frčíme. Společně jsme se vydali za čtyřmi divy, které najdeme jen zde.

Jordánsko má přibližně stejný počet obyvatel, jako naše republika. Najdeme zde velmi dobré ceny, dobré jídlo a příjemné lidi. Pokud vyrazíme do této země sami a je nás víc než 6, musíme si najmout místního průvodce. Jako první jsme navštívili hlavní město Amman ležící 700 m n.m. Protože leží ve velmi suché

oblasti, voda je do města přiváděna kanály až z podzemního jezera pod Wadi Rum. Život zde začíná až ve večerních hodinách, kdy teploty klesnou na příjemnější hodnoty. Za návštěvu stojí místní citadela, kterou lze navštívit, římský amfiteátr nebo modrou mešitu. Muslimský zákaz konzumace alkoholu se nevztahuje na křesťany, kteří vlastní řadu likershopů, kde můžete zakoupit např. hodně silné pivo.

Z hlavního města jsme se jeli podívat do Wadi Rum – rudé pouště. Ubytování zde najdete v řadě kempů s velmi

kvalitním zázemím. Lákadlem pro turisty je úzkokolejka, jediná železnice Jordánska spojující hlavní jordánský přístav Akaba s pouštním městem Ma'án. Nachází se zde řada skalních útvarů 600-700m vysokých, ze kterých jsou nádherné výhledy, ale vzhledem k absenci stezek je výstup docela náročný.

Další cesta našeho virtuálního výletu nás zavedla do Aqabského zálivu, kde je možné vyzkoušet šnorchlování i potápění s dýchacím přístrojem, třeba k potopené lodi nebo tanku. Zajímavá je projížďka lodí se skleněným dnem, díky kterému lze pozorovat korály. Město je plné obchodů s orientálním zbožím. Poté jsme se přesunuli do oblasti Wadi Musa, které je východiskem pro návštěvu světového unikátu - skalního města Petra. Vstoupili jsme na místo, kde se natáčel jeden z dílů slavného filmu Indiana Jones. Pro zájemce je náročný výlet mezi skalami, mnohdy i s velkým převýšením. Atmosféru dokreslovali velbloudi, na kterých je možné se svézt, osli a všudypřítomní prodejci suvenýrů, kterým je těžko odolat. Fascinující výhledy a stezky nás zcela uchvátily. Zajít se dá na káfičko do skalního občerstvení u Rashida.

V přírodní rezervaci Wadi Mujib je možné absolvovat trek nejhluběji umístěným kaňonem na světě (-450 m. n. m.). Trek vede přímo řekou a v některých místech je nutné překonávat tekoucí vodopády a peřeje.

Odpočinek si užijete na pláži u Mrtvého moře (430 m. n. m.), kde si vychutnáte světový unikát plný neuvěřitelně slané kapaliny, které se ani nedá říkat voda. Užít si můžete léčivé bahno, kterým si můžete natřít celé tělo. Navštívili jsme také město Madaba a místní pamětihodnosti. Odtud je možno přesunout se na památnou horu Nebo, která je spojena s Mojžíšem. V oblasti je řada chrámů a archeologické naleziště.

Kromě zajímavého povídání, krásných fotografií a videa jsme se naučili vázat arabský šátek, potřeli jsme se bahnem z Mrtvého moře a ochutnali pravou jordánskou kávu s kardamomem vařenou v džezvě. To byl velmi příjemný závěr našeho večera. Děkujeme a věříme, že se opět sejdem na podzim u slíbené besedě o Izraeli.

První jarní podvečer **20.března 2025** jsme strávili spolu s panem Antonínem Paschem a protože nejhezčí pohled na krajinu je - hned po hřbetu koně - ze sedla kola, udělali jsme si pomyslný cyklovýlet okolo jezer Solné komory. Fotografie a zážitky byly sloučeny ze tří jeho cest našeho přednášejícího, a to v roce 2022, 2024 a 2025.

Solná komora je oblast ve středním Rakousku na území spolkových zemí Salcbursko, Horní Rakousy a Štýrsko, v Severních vápencových Alpách. Ze tří světových stran je oblast výrazně ohraničena mohutnými horskými skupinami

- na východě Totes Gebirge, na jihu masiv Dachsteinu a Tennengebirge a na západě Berchtesgadenské Alpy. Osu oblasti tvoří řeka Traun, na západním okraji protéká řeka Salzach. V roce 1997 byla jižní část Solné komory v okolí Dachsteinu a Hallstatu zařazena na seznam Světového dědictví UNESCO. Doslovný překlad výrazu Salzkammergut znamená statek (ve smyslu „majetek“) Solné komory, tedy úřadu ustaveného k ochraně a využití místních solných ložisek. K prohlášení celé oblasti „komorním majetkem“ došlo za vlády Přemysla Otakara II. roku 1250.

Pod vládou Habsburků bylo celé území po dlouhou dobu izolováno od ostatních částí Rakouska. Směly se zde zdržovat jen osoby, které se zde narodily, bez povolení se nikdo nesměl odstěhovat ani přistěhovat. Na druhou stranu se obyvatelům dostávalo jinde nebývalé péče a výhod včetně osvobození od vojenské služby. V oblasti Solné komory se sůl těžila již dávnými

Kelty. Do Čech se vyvážela také, kvůli tomu byla zprovozněna Koněspřežná dráha z Gmundenu přes Linec do Českých Budějovic.

Navštívili jsme jezera Wolfgangsee, Fuschelsee, Hintersee, Mondsee a Schwarzensee. V obci Bad Ischl jsme navštívili vilu France Josefa a vyhlášenou Zaunerovu cukrárnu. Prohlédli jsme si centrálu firmy Red Bull u města Fuschl am See. Svezli jsme se nejstarší zubačkou na horu Schafberg s úžasnými výhledy, a pokochali se krásami městečka Hallstatt.

Oblast Solné komory (německy Salzkammergut) je část Rakouska, kam můžete jezdit každý rok a ani tak se vám neomrzí. Stále je tu co objevovat a výhledy na kýchovitě modrá jezera prostě jen tak nezevšední.

Iva Chárová

svěží chůzí křepelčí

První ekušpacír tohoto roku zamíří do tak zvaného Moravského Záhoří. Pod vedením chrabré náčelnice Jany se na meziříčském nádraží do vlaku nalodí něco přes patnáct natěšených chůzemilovných duší, což tvoří naprostou většinu soupravy. Ve Lhotce je díky nedávné hustopečské havárii nutno přestoupit na autobus, který nás poté vypraví na kraji rušné silnice, asi kilometr od posledních chalup náhorní vesnice Špičky.

Za křižovatkou se srotíme do nepravidelného tvaru a zamíříme ke dvěma mostům. Ten první překonává osiřelou štreku, druhý řeku Bečvu. Až tady nás dobíhá udýchaná dvojice sličných hranických reprezentantek v podobě maminky Simony a poslušné dcerušky Stázinky. Čekaly nás totiž na nádraží, aniž by si, chudinky, uvědomily, že tu teď žádné pacifiky nejezdí.

Zmíněná řeka se jen kousek odtud vlévá do neregulovaného koryta, jehož okolí údajně tvoří jednu z nejvýznamnějších tuzemských etnologických lokalit. První náznaky zaplaveného lužního lesa vidíme už při překonávání lehce se pohupující visuté lávky, po níž vede známá cyklostezka Bečva.

Na obzoru se objevují pozůstatky někdejší osady Kamenec. Až do 16. století zde stávala opevněná tvrz. Později zde vznikl rozsáhlý hospodářský dvorec. Majitelé se postupně měnili a ti poslední blahosklonně svolili, aby kdysi významná zemědělská základna začala nezadržitelně chátrat. Nedá se tvrdit, že by nedýchala romantikou, až na to, že ne každý má pro tento druh krásy dostatek pochopení.

Úzkou silničkou se po dokonalé rovince blížíme k první vesnici. Obklopují nás pečlivě obdělávané lány polí a z pravé strany nám na pozdrav mávají už vzpomínané Špičky. Usadily se na poměrně špičatém návrší, z něhož teď spatra pozorují své níže položené okolí.

Za studeného severovýchodního větru vstupujeme do Skaličky. Obec ležící ve výšce nějakých 280 metrů obývá necelých sedm stovek obyvatel. Kromě toho také slušný počet psů a nejrůznější drůbeže. Mezi cenné exempláře pohledné obce nepochybně patří i nejméně jeden zahraniční vůz populární značky Trabant, vypínající se za jedním nepřekonatelným drátěným plotem.

Ozdobou nevelké dědiny je bezpochyby i zdejší pečlivě opravený zámek. Až do roku 1925 jej obývalo nejrůznější zazobané panstvo, které pak vystřídali

převážně mladí lidé trpící epilepsií či jiným podobným onemocněním. Vzorný servis jim zde zajišťovaly řádové sestry, které tu kupodivu vydržely až do roku 1998, kdy poslední z nich odešla na věčnost. Sociální využití budovy přetrvává do dnešních dnů. Současné zařízení se nazývá Domov Větrný mlýn.

Ještě dříve než se posuneme k vlastnímu mlýnu, neodpustíme si procházku přílehlým parkem se zastavením u tak zvané Lesní kaple Teodora. Pseudogotická stavba tady stojí od roku 1842. Poté, co ji v osmačtyřicátém komunisté zabavili, pečlivě vše zabednili a věřícím přísně zakázali vstup. Dnes je svatostánek citlivě opraven a nějaký ten pátek už zase slouží svému původnímu účelu.

Konečně jsme u hlavního lákadla dnešního špacíru, kde nás překvapivě vyhlíží i občasný účastník výslapů, bystřický všeučel Luboš. Celkový počet účastníků ekušpacíru se tak blíží úctyhodné dvacítce. Zdaleka viditelný Červekův větrný mlýn, u něhož se právě nacházíme, zde vyčnívá od začátku 19. století. Byl sem prostřednictvím dvanácti koňských povozů přemístěn z Dřevohostic. Mlelo se

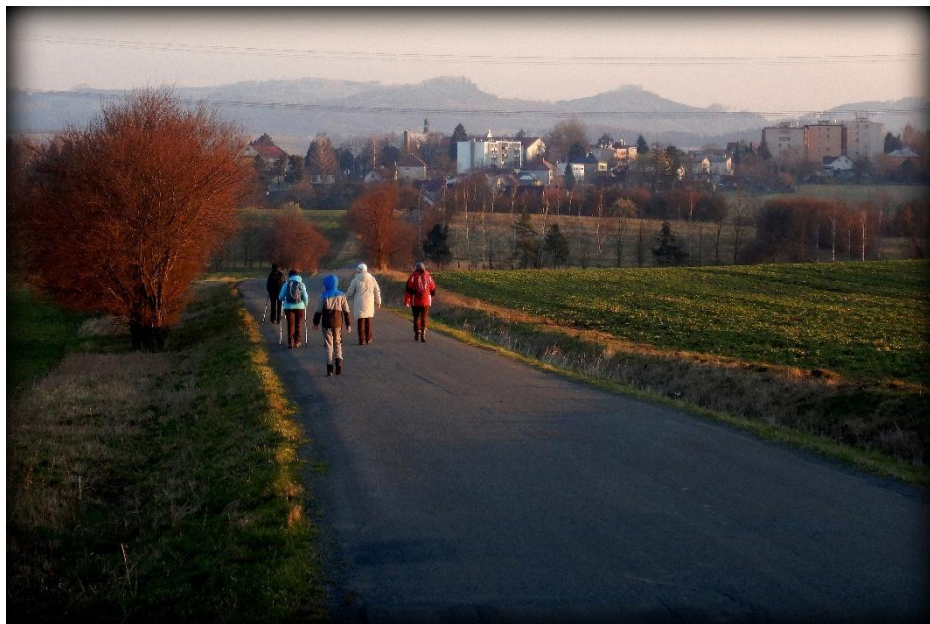

tu údajně až do roku 1966. Celou historií nás na místě provází jeden z přímých potomků, jež patří do rodiny naší náčelnice Jany. Postupně odtajňuje i veškeré technické detaily celodřevěné stavby. A tak nám nezbyvá, než nad důvtipem

dávných předků nejenom tiše přemýšlet, ale v duchu jim udělit i nesporně zaslouženou hlubokou poklonu.

Tak jako vždycky, i tentokrát dochází ke všeobecnému rozdávaní nejrůznějšího občerstvení. V kurzu jsou především pekařské výtvary v podobě všelijakých lákavých, až nebezpečně jedlých buchet. Nezapomíná se ani na vzpruhu všeobecného zdraví. Lékárnička respektované Jany dnes obsahuje příjemně pálivé dávky macerovaného zázvoru servírované v miniaturních pohárcích. Nesporné léčivé účinky na místě dosvědčuje i jeho nejnadšenější aktuální konzumentka, přítomná zdravotní sestřička Simona.

Pečivo a nápoj vezdejší později vystřídá lehce stravitelná porce stravy duchovní. Převažující vzorní katolíci, hrstka jakých takých reprezentantů adventismu, jakož i nejméně jeden vyznavač českobratrského protestantismu při naslouchání předčítaným novozákonním textům souhlasně přikyvuji, čímž dávají najevo, že autentické Boží slovo dokáže elegantně přemostit i ty nejhlubší teologické překážky.

Svižně ubíhající čas velí k dalšímu posunu. Jenom kousek od mlýna se přesvědčujeme, že navzdory krutému severnímu proudění už i na prahu Moravské brány začíná nefalšované jaro. Růžové květy okrasných keřů beze

slov odkazují na neviditelného Tvůrce zázraků, který pomocí slunce a vláhy dokáže nevábnou hlínu přetvořit v jemnou vůni a nedostižnou barevnou nádheru.

Zatímco většina pěšáků pochoduje ke Kelči po asfaltové silnici, přibližně sedm statečných zamíří přes louky ke Skále, podle níž dostala navštívená vesnice svůj název. Do cesty se tu ale staví klikatý potok s docela prudkými břehy. Nadprůměrně mrštný andílek Michael jej překonává ladným skokem, jeho známí, stejně jako věhlasný grafický mistr Jindřich se však bez cizí pomoci neobejdou.

Jsme tedy u avizované Skály. V minulosti tu pravděpodobně něco podobného skutečně vyčnívalo. Dnes po ní zůstal jen lesem porostlý pozůstatek lomu, v němž domorodci kutali bílý vápenec. A občas prý při tom narazili i na docela vzácné fosilie v podobě lastur či zkamenělých korálů.

Zvlněnou krajinou se blížíme do cíle. Nízké slunce, které povážlivě padá k západnímu horizontu, věští blížící se konec dne i celého výletu. Míjíme pohlednou osamělou kapličku a z uctivé vzdálenosti pozorujeme neobvykle velké sročení srnek okupujících protilehlé zorané pole. Je jich tam nejméně třicet, možná ještě o něco víc. Zdejší myslivci se už těší na nejbližší candrbál a s ním spojené porce neodolatelného zvěřinového guláše.

Na obzoru se už rýsuje konečná. Kelč, nepsané centrum Moravského Záhoří, zde údajně ční už dobrých devět stovek let. Přestože má jen nějakých dva a půl tisíce obyvatel, byl tomuto prastarému lidskému sídlu v roce 1994 navrácen status města. Věvodí mu náměstí s pohledným zámekem, nejméně dva kostely a celá řada dalších historických budov. V jedné z nich se nachází i Dýmkařské muzeum odkazující na dávnou tradici výroby tohoto kdysi populárního artefaktu všech náruživých kuřáků. Zdejší dřevěné fajfky se prý vyvážely do celého tehdejšího civilizovaného světa.

Kelč má co do činění i se světem kultury. Zasloužili se o to bratří Kříčkové a v neposlední řadě i populární režisér světového významu Vojtěch Jasný. Trezorový snímek „Všichni dobří rodáci“ našel svoji inspiraci právě v místech, kam jsme po zhruba devítikilometrovém klopytání konečně dorazili. Nastoupíme do přistaveného žlutého kočáru a také tentokrát představujeme drtivou většinu přepravovaného nákladu. Potemnělou zvlněnou krajinou se přehoupneme přes několik návrší a v dokonalé temnotě přistáváme v povědomém městě mezi dvěma Bečvami. Živí, zdraví a vrchovatě spokojení...

Franta (křepelka) Tomanec

Zamyšlení laických (ne)kazatelů

Teda Karle, už zas ten zvonek! A Kája odpovídá: „Tak ho vytáhni!“ Abyste byli v obraze, oč jde - na hlavních vchodových dveřích máme tlačítko na zvonek, kde je vevnitř baterka. Doma na chodbě je pak v zásuvce zvonek, takže když k nám někdo jde a stojí přede dveřmi, zazvoní a zvonek doma zvoní. Jenže. Má to jeden háček. Dneska ráno v devět hodin se to stalo, stejně jako jednou v noci. Zvonek zvonil sám a za dveřmi nikdo. Káju to děsně vylekalo. A tak Kája pokaždé zvonek vytáhne. Je to chyba. Když pak někdo je za dveřmi, nedozvoní se. Stačí zvonek vytáhnout a nasadit hned zpět.

Jednou k nám přišla domovnice něco důležitého řešit. Zvonek byl vytažený – opět, a tak jak má ve zvyku klepala na dveře, jako když myš plácne ocáskem. I když jsme byli doma, neslyšeli jsme. Když jsme ji potkali, říkala nám, že na nás klepala. Když řekla čas, povídám: „Ale my jsme byli doma!“

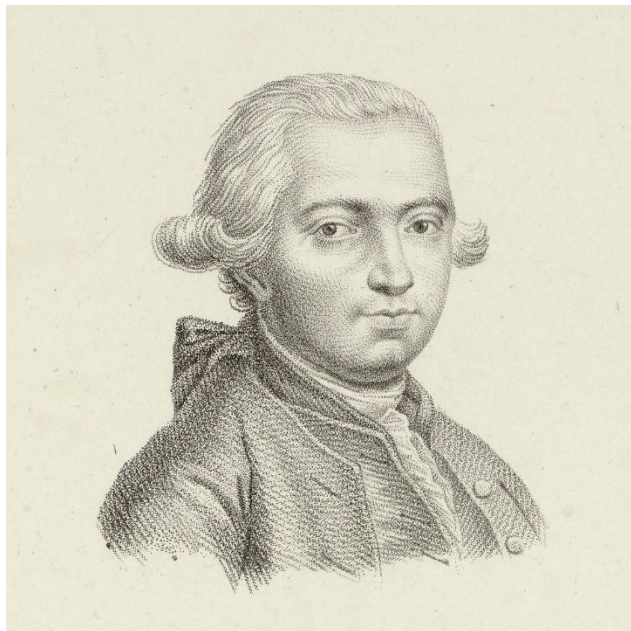
Až budeme mít už dost čekání, než pan Ježíš přijde podruhé, nevypínejme kontrolku, nevytahujme zvonek ze zásuvky. Dejme ho do zdroje - ať Boží Duch na nás působí, aby až Pan Ježíš přijde, nás našel bdící. Hledejme v Písmu denně posilu pro náš duchovní život. Jedna stará písnička začíná: *Hledej v knize pravdy Boží, hledej spásu den jak den, hled', tvá známost ať se množí, která v Bohu sídlí jen. Hledej v Bibli, tak Pán velí, pros o jeho poznání, tluč na dveře milosti, dá ti světla v hojnosti.* A v Bibli je verš: Bděte tedy, poněvadž nevíte, v kterou hodinu Syn Člověka přijde.

Hlavně pozor ať se neodpojíme od zdroje - od Božího Ducha. Nevytahujme zvonek.

Písničky s příběhem

Píseň č.36 – Přijď, Bože, Otče náš

Autorem skladby je **Felice de Giardini (Degiardino)** italský houslista a hudební skladatel, příslušník neapolské operní školy. Narodil se 12. dubna 1716 v Turínu. V mládí studoval zpěv, cembalo a housle. Hudební kariéru zahájil Giardini jako zpěvák v chlapeckém sboru v Miláně. V roce 1730 začal hrát na housle v divadelních orchestrech Neapole a Říma. Stal se skladatelem a houslovým virtuosem.

V divadle San Carlo se dostal do vážného sporu se

skladatelem Niccolò Jommellim. Při hraní sólové pasáže během opery se Giardini rozhodl předvést své umění improvizací několika bravurních variací, které skladatel Jommelli nenapsal. Přestože publikum hlasitě tleskalo, Jomelli, který tam náhodou byl, vstal a udeřil Giardiniho do obličeje.

V padesátých letech oslňoval publikum v hlavních evropských městech jako sólový houslista. Jeho slávu překonal až o 50 let později Nicolo Paganini. Koncertní dráha ho přivedla v roce 1750 do Londýna, kde působil jako vedoucí orchestru a ředitel italské opery po dobu 40 let. Účinkoval na společných koncertech s Johannem Christianem Bachem, Carl Friedrich Abelem a Johannem Christianem Fischerem. Stal se také přítelem a hudebním rádcem vévody s Gloucesteru. Po návratu do Itálie se nepříliš úspěšně pokusil založit operní společnost v Neapoli.

V roce 1796 přijal angažmá v Rusku. Krátce po příjezdu do Moskvy onemocněl a 8.června 1796 zemřel ve věku 80 let.

Křesťanský vtip - Ameňák

